

MEN HOUSE

LUXUSNÍ PÁNSKÝ ČASOPIS

ČÍSLO 9

ŽENY
**LEONARDA
DICAPRIA**

**HODINKY
MODERNÍHO
MUŽE**

TESLA
AUTOMOBIL
BUDOUCNOSTI

DOMINIK HAŠEK
MÁM RÁD ČESKÉ PIVO

TAJEMSTVÍ
VICTORIA'S
SECRET

FASHION
PARIS
EDITORIAL

S DRONEM DO SEVERNÍ UGANDY

POMALU OTEVÍRÁM OČI, A DÍVÁM SE ZE STANU VEN. PRVNÍ PAPRSKY SLUNCE SE ODRÁŽEJÍ OD VODNÍ HLADINY. V MĚLKÉ VODĚ LOVÍ VOLAVKY ŽÁBY, ZE VŠECH STRAN JSOU SLYŠET PTÁCI A POMALU TAJE JINOVATKA I V TĚCH NEJZASTÍNĚNĚJŠÍCH MÍSTECH KRAJINY. PŘÍRODA SE PROBOUZÍ, A JÁ TAKY.

Tohle přesně jsou ta nejkrásnější rána, kvůli kterým má smysl cestovat klidně i na druhou stranu světa. Jenomže to dnešní je zcela jiné. Probouzím se ještě pod opiáty, celé tělo mě bolí jako nikdy před tím. K snídani fasuju rohlík s jogurtem a nemocniční výhled z okna nabízí pouze pohled na protější střechu budovy. Levou nohu nejsem schopen ani trochu pokrčit, jsem totiž po generální opravě kolena, které už neuneslo tíhu tolika dobrodružství s těžkým batohem na zádech, pády ze skal či z lyží. Stálo mi to vůbec za to? No jasně že jo! I kdyby šlo jen o to poslední, velké dobrodružství, lehl bych si na operační sál znova. S úsměvem. Mohl bych přitom totiž vzpomínat na nesčetné krásy severní Ugandy, kterou jsme v loňském létě projeli tak, jako se to poštěstí jen málokomu - v rámci mezinárodních socioekonomických projektů. Upřímně - význam slova "socioekonomický" jsem si musel najít ve slovníku, protože tohle mě minulo naposledy na střední. Já do Afriky odjel totiž jako fotograf, a tomu nadhled neuškodí, ba naopak. Tři týdny práce, tři víkendy volna uprostřed ničeho. To nic je ale ve skutečnosti veliké něco - nepříliš

známá oblast středoafričské země, která si prošla dlouhou občanskou válkou, ze které se právě teď snaží vzpamatovat. Pastviny, husté lesy, místy roztroušené vesnice a co je hlavní - děti coby naděje na lepší budoucnost.

Společná slabost pro koptery

Normální profesionální fotograf by si vzal s sebou primárně dva fotoaparáty, pár objektivů stativ a blesk. Jeho výbava by vážila kolem deseti kilogramů a přivezl by super fotky. Jenomže já nejsem normální fotograf, k balení fotografické výbavy jsem se dostal až dlouho potom, co jsem vymyslel transport pro mě v tu chvíli mnohem lákavějšího stroje - dronu. Rádiem řízený vrtulník o čtyřech rotorech jsme pro tento účel stavěli víc jak půl roku, a zmizely v něm moje tři měsíční výplaty (tenhle časopis moje žena doufám nečte). Některé díly jsme si sami kreslili počítačem, abych je pak nechal vyřezat frézou ze sklolamina, anebo rovnou z karbonu. Jiné části jsme tiskli na 3D tiskárně v Holandsku, vrtule zařídila Čína, rám a elektroniku pak Spojené státy. Rám bez vrtulí a podvozku jsem pak převážel letadlem v

ruce, což v Dubaji vzbudilo veliký ohlas. Jeden zahalený úředník mě předával druhému, až jsem skončil v jakési cele pro speciální případy. Po dvou hodinách čekání pak přišel sám veliký šéf letištní ochranky, který má ale pro koptery, jak se jinak vícerotorovým vrtulníkům také říká, celkem slabost. Potřáslí jsme si rukama, a já mohl dál.

Na národní park ale nevzpomínám rozhodně ve zlém. Buvolec stepní a voduška při západu slunce jsou jedním z těch momentů, kdy si člověk uvědomí, že jinde než v Africe tohle fakt neuvidí.

ZATÍMCO V ČECHÁCH
PLATÍ EVROPSKÁ
PRAVIDLA CIVILNÍHO
LETECTVÍ, V ROVNÍKOVÉ
AFRICE JE ZATÍM
DOVOLENO VÍCE. KDYŽ
SE K TOMU PŘIDÁ JEŠTĚ
ŠÍLENÝ ŘIDIČ, JE O ZÁBAVU
POSTARÁNO.

Okresní město Pader bylo nejen místem prvního vzletu, ale také naší základnou pro výpravy po celé severní Ugandě.

Vrtulník (v bledě modrém kufru) se stěhuje na střechu autobusu, kterému místní neřeknou jinak, než „matatu“.

První start

Z hlavního města Ugandy, Kampaly, je to ale na sever země ještě pěkný kousek cesty. Pro tento účel jsem podle plánu přestavěl cestovní kufr na polstrovaný transportní box, což drona patrně zachránilo od jisté zkázy v podobě celodenní cesty na střechách autobusů, společně s obilím, těžkými kufry, matracemi, slepicemi a olejem. To, že jsem se pak po dvou dnech putování objevil v severní Ugandě s nepoškozeným létajícím strojem, jsem vnímal jako zázrak. Je tedy jasné, že jedině, po čem jsem zatoužil, bylo okamžitě letět. Dodnes nechápu ten rychlý sled událostí, ale první start se konal ze střechy místní banky, a to pod ochrannými křídly, respektive samopaly, místní ochranky. Okresní město Pader mi v tu chvíli jakoby patřilo, desítky lidí zvedaly oči k nebi a s nevěřícím výrazem pozorovaly tu věc. Děti se snažily zasáhnout koptr kamenem, ale to bylo vzhledem k letové výšce několika desítek metrů více než pošetilé. Jsem tady, oddychl jsem si nahlas a těšil se novým dobrodružstvím a mému prvnímu fotografování v Africe. Moje výbava vážila přes třicet kilogramů.

Toyota Hiace vs. vrtulník

Zatímco v Čechách platí evropská pravidla civilního letectví, v rovníkové Africe je zatím dovoleno více. Když se k tomu přidá ještě šílený řidič, je o zábavu postaráno. Netrvalo to dlouho, a svedli jsme spolu skutečně lité boj. Tvrdý závod Toyota Hiace vs. vrtulník. Trať závodu byla jasná - úzká nebezpečná cestička vinoucí se mezi stromy a pastvinami. Pilotoval jsem z místa spolujezdce a mým plánem bylo závodit celou dobu pozpátku, aby kamera zabírala naše auto. Od toho jsem však upustil v momentě, kdy Muna, náš přítel, řidič, průvodce a hlavně blázen v jedné osobě ohlásil rychlost čtyřicet kilometrů v hodině. Otočil jsem se rychle dopředu, zvýšil náklon a

Vodopády Aruu jsou jedním z nejhezčích míst, které jsem měl šanci navštívit. Muna nejenže našel cestu až k nim, ale také sehnal mačetu a lano, abychom se mohli pod nimi brodit a vysekat si taď heliport.

přidal nemilosrdně plyn. Když Muna viděl, že mu vrtulník mizí před očima, šlápl na to taky. Při osmdesátce jsme to pak oba vzdali - já už neměl k dispozici větší náklon a Muna už nezvládal udržet vůz bezpečně na cestě. Plichta jako hrom.

Muna, můj rádce a učitel

Přátelství s Munou bylo ve skutečnosti značně osudové. Bez něj bych třeba vůbec nevěděl, jak se myjí auta v Africe (je jedno jak, ale hlavně důkladně, včetně motoru a baterie, a to každý týden!), že ženské by neměly jíst kuřecí maso (jsou pak zbytečně moc chlupaté) a ženským nepřísluší se při sexu jakkoliv projevat (prostě proto). Za jeho otcovský přístup jsem mu strašně vděčný a věřím, že jen díky němu proběhlo všechno bez konfliktů - mám totiž ve zvyku velmi drze fotit vše, a až potom se případně zeptat, zda to nevádí. Při jednom z posledních afrických dobrodružství, jímž byla cesta skrz národní park Murchison Falls, však Muna chyběl. Jak už název napovídá, jsou tu k vidění druhé nejvyšší vodopády černého kontinentu. Bouřlivý Nil zde hlučně padá desítky metrů velmi úzkou roklí. Voda se vznáší všude kolem a pro vysokou vlhkost jsem marně hledal vhodné místo ke startu stroje. Po několika minutách jsem ho však konečně našel a vznesl se více než sto metrů nad řvoucí Nil. Snímkoval jsem vodopády kolmo dolů, chtěl jsem je mít v záběru celé. Při návratu se však v té výšce něco stalo. Co bylo to něco, už patrně nikdy nezjistím. Jisté je jen to, že jsem se domů vrátil se sklopenýma ušima a bez dronu. Ale také s velkým odhodláním létat a hlavně fotit dál.

Je vám asi jasné, že tohle musí člověk prožít znova (tedy až na ztrátu vrtulníku). Takže v roce 2016 se chystáme spolu s Munou (a ostatními zkušenými členy Ugandské výpravy) uspořádat fotografický workshop právě do severní Ugandy. Pište, volejte, ptejte se. Můžete jet s námi! ■

Foto: Vojtěch Duchoslav

O autorovi

Petr Jan Juračka je profesionální fotograf. Několik let úzce spolupracuje s pražskou zoologickou zahradou, vede kurzy krajinářské fotografie v Českém Švýcarsku. Na kontě má několik desítek fotografických výstav a vítězství v českých i světových fotografických soutěžích.

Více o autorovi a Ugandě se můžete dovědět na cestovatelském festivalu Kolem Světa. www.kolemsveta.cz

Petr Jan Juračka

www.juracka.eu

[facebook/petrjanjuracka](https://facebook.com/petrjanjuracka)

juracka@natur.cuni.cz

